

Kopsavilkums par Izmeklēšanas žurnāla radio programmu ar Gregu Entoniju radio stacijā „Brīvā runa”

2014. gada 7. augusts

Gregs sāk raidījumu, sakot, ka Tonijs Alamo atrodas cietumā, notiesāts uz 175 gadiem kopš 2008. gada, par izdomātām apsūdzībām par seksuālu izmantošanu. Viņš stāsta, kā Tonijs pēdējo 40 līdz 50 gadu laikā ir atklājis patiesību par Vatikāna ietekmi pār mūsu reliģisko brīvību, kā arī tās velnišķīgo veidu, kā iekļūt mūsu politiskajā sistēmā. Viņš skaidro arī, kā Tonijs pulcējis vairākus tūkstošus cilvēku visā pasaulē, sludinot tik nepieciešamo pret-Vatikāna vēstījumu, jo ir vērā ņemami pierādījumi, kas pierāda, ka Tonija sacītais ir taisnība un ka šī iemesla dēļ viņš ticis notiesāts.

Gregs piemin 2008. gada reidu Arkanzasā, sakot, ka tas bija Veiko gadījumam (reliģiskas grupas ilgstoša turēšana aplenkumā 1993. gada sākumā, kurā apšaudes rezultātā gāja bojā 76 cilvēki) līdzīgs, intensīvs reids pret šo kalpošanu, par kuru viņš dzirdēja plašsaziņas līdzekļos, kas, šķiet, par to bija labi informēti. Viņaprāt, reida mērķis bija slēgt šo ļoti veiksmīgo kalpošanu, kurai bija baznīcas vairākos štatos, kā arī aizturēt Toniju. Lai to paveiktu, viņi uzbruka kalpošanai piederīgajiem bērniem. Viņš atstāsta, ko emuāru rakstītājs teicis par reidu – kad valsts un federālo tiesībsargājošo iestāžu darbinieki pēkšņi ieradusies Tonija Alamo kalpošanā, vairāki, ja ne lielākā daļa, no ievērojamākajiem plašsaziņu līdzekļiem atradušies Teksarkanā, Arkanzasas štatā, un vērojuši notiekošo, bet nav publicējuši neko līdz reida sākšanās brīdim. Tātad viņi par to bija jau iepriekš informēti. Reids, kas sākotnēji bija ieplānots oktobrī, notika septembrī. Piekdien, dienu pirms ieplānotā reida, kāds no ASV Ģenerālprokurora biroja netīšām nosūtīja e-pastu par šo reidu vairāk nekā 50 plašsaziņu līdzekļiem šajā štatā. Šis e-pasts tika nosūtīts vairākas nedēļas pirms ieplānotā reida datuma. Gregs uzskata, ka tas darīts, lai notiesātu Toniju pirms taisnīgas tiesas nodrošināšanas.

Emuāru autors Frenks Lokvuds rakstīja: „Tā kā viņu nodomi tika priekšlaicīgi izplatīti, tiesībsargājošo iestāžu personāls savu darbību procesu paātrināja. Avīzēm bija jāizlemj, vai publicēt stāstu sestdienas izdevumā, vai pagaidīt pāris dienas. Tā kā baznīcā it kā atradās bērni, saistībā ar apgalvojumiem par varmācību pret tiem visi štata ziņu portāli brīvprātīgi atturējās ziņot par reidu līdz brīdim, kad tas jau bija sācies.” Neviens īsti nezināja, kas notiek, taču šis notikums bija plašsaziņas līdzekļu uzmanības centrā. Notiesāt kādu šāda veida reidā, izmantojot speciālo uzdevumu vienības, ir prettiesisks. Viņš aprakstīja, kā speciālo uzdevumu vienība ieradās ar ieročiem un šautenēm, līdz nāvei pārbiedējot bērnus, kas ārā spēlējās, mēģinot arestēt Toniju, kad Tonijs tajā brīdī nemaz tur neatradās, bet gan bija Losandželosā. Nebija nekādu pazīmju, ka baznīcā atrodas ieroči vai kas tamlīdzīgs. Šī kopiena bija miermīlīga un, ja policija vēlējās arestēt Toniju, viņi varēja to izdarīt mierīgā veidā, bet to vajadzēja izziņot plašsaziņu līdzekļiem un tai vajadzēja būt notiesāšanai pirms taisnīgas tiesas nodrošināšanas.

Todien seši bērni tika ievietoti ASV valsts aizsardzības iestādēs. Nākamajā dienā stāsts bija lasāms visos plašsaziņas līdzekļos. Ar vienu valsts mēroga arestu Alamo kungs jau bija notiesāts. Šo stāstu rādīja Opras Vinfrijas šovā un dažos no populārākajiem kanāliem par noziedzības tēmu.

Gregs uzskata, ka, no advokāta viedokļa, nepastāv pietiekami pierādījumi, un arī esošie, iespējams, ir nelegāli iegūti un nevar tikt izmantoti tiesā. Šī lieta ir lielisks piemērs tam, kas var notikt, ja kāds izlemj nostāties pret katoļu baznīcu un Vatikānu. Gregs norāda, cik liekulīgi ir ASV dubultstandarti, ļaujot Vatikāna baznīcām palikt atvērtām pēc tik daudziem pierādījumiem par to, kas notika ar bērniem skolās Kanādā un Īrijā, par mocīšanu un varmācību visā pasaulē – un mēs joprojām ļaujam šīm baznīcām darboties?! Viņiem ir nauda un vara, un kontrole pār mūsu valdību, tāpēc viņi var dzīvot nesodīti par vardarbību pret bērniem. Ja jūsu balss ir tikpat skaļa kā Alamo, jūs var aizturēt par apsūdzībām, kurās viņi paši ir vainīgi, un izmantot plašsaziņas līdzekļus, FIB, tiesībsargājošās iestādes un kukuļošanu, un piespiest cilvēkus izteikt viltus apsūdzības, kas vēlāk tiks atsauktas. Gregs min marta civillietu un spriedumu pusmiljarda dolāru apmērā.

Gregs apraksta Toniju kā 79 gadus vecu un aklu vīru cietumā. Tad viņš atsaucas uz Tonija teikto no cietuma iekšpuses: „Jau gandrīz 50 gadus viņi mēģināja mani ieslodzīt. Pirmkārt, viņi apsūdzēja mūs, ka esam komunisti, viņi bez mitas vajāja un apcietināja mūs un mūsu biedrus, lai panāktu mūsu baznīcu slēgšanu un pārtrauktu manas sievas, Sjūzenas, un manis veikto patiesības sludināšanu par Dieva Vārdu. Tad viņi gribēja mūs padarīt par Veiko gadījumu un pastāvīgi apsūdzēja mūs, sakot, ka esam bīstams kults un bruņoti teroristi. Vēlāk es tiku apsūdzēts par bērnu ļaunprātīgu izmantošanu, bet šīs apsūdzības beidzot atsaucā Losandželosas apgabala prokurors. Pēc tam mani apsūdzēja par draudiem nolaupīt Federālo tiesnesi. Zvērināto tiesa atzina mani par nevainīgu. Tad pret mani vērsa Amerikas Ieņēmumu dienestu, lai uzsāktu viltus lietu par nodokļu nemaksāšanu par ieņēmumiem, kas nemaz neeksistē. Mans advokāts, Džefs Dikšteins, kustības pret nodokļu maksāšanu dalībnieks, tika nostādīts izvēles priekšā – nodot mani vai pašam doties uz cietumu. Man piesprieda sešus gadus cietumsoda, un ar labu uzvedību es biju uz brīvām kājām pēc četriem gadiem, 1998. gadā. FIB bez apstājas turpināja izmeklēšanu pret mani. Visbeidzot, 2008. gadā viņi sagādāja pāris viltus liecinieku, kas bija pametuši draudzi pirms vairākiem gadiem, un tie piekrita sadarboties. Restitūcijas un naudas piedāvājums civillietas ietvaros bija ļoti vilinošs. Civillietā izmantoja tos pašus piecus lieciniekus un vēl sesto, kas arī bija kādreizējā draudzes locekle, kura tika izmantots kriminālprocesā apsūdzības stiprināšanai. Taču šoreiz civilprasībā viņa gribēja saņemt naudas atlīdzību, tāpēc šī sieviete radīja jaunu apsūdzību par garīdzniecības nodomu viņu kādam izprecināt, no kuras viņa esot izbēgusi. Septītā lieciniece bija baznīcā līdz 2010. gada jūnijam, zinot, ka esmu nevainīgs, un atbalstot mani pēc tiesas procesa. Tad viņa aizgāja jūnijā. Jau augustā viņa bija pievienojusies civilprasībai, lai saņemtu naudas atlīdzību. Civilprasību izskatīja federālā tiesa, bet neilgi pirms tiesas prāvas tiesnesis beidzot izskatīja iesniegtos priekšlikumus par tiesas noraidīšanu, un visas federālās apsūdzības tika atceltas. Tāpēc lieta tika slēgta un pēcāk vēlreiz iesniegta Arkanzasas štata tiesā. Tiesnese ļāva visas apsūdzības, kuras viņa atmeta, atjaunot štata tiesā. Mums nebija naudas, lai cīnītos no jauna, tāpēc mums neatlika nekas cits, kā zaudēt.”

Gregs paziņo, ka uzbrucēji mērķēja uz Tonijam un baznīcai visdārgāko – bērniem. Viņi pārmeklēja katru kalpošanu, meklējot pārējos bērnus, kas nebija aizvesti pirmajā reidā. Viņš apraksta pirmo reidu ar simts policistiem, speciālo uzdevumu vienību un to, kā tie izņēma sešas meitenes no šūpolēm. Nav pierādīts, ka kāda no meitenēm būtu darījusi ko nepiedienīgu ar Toniju. Reida veicēji viņas aizveda prom vagonā, meitenēm dziedot gospeljus. Runātājs aprakstīja meiteņu nopratināšanas tiesā nākamajā dienā, kuru laikā viņi neko neuzzināja, un kā viena meitene bija kalpošanā dzīvojoša pieaugušā māsa, bet iestādes tomēr atteicās viņu izdot vecākiem. ASV Tēvzemes drošības departaments aizturēja šīs sešas meitenes, pat neatrodot nekādus pāridarījumus, un lietā iesaistītais tiesnesis izdeva rīkojumu izņemt katru bērnu no attiecīgajām baznīcām viscaur ASV. Draudze ar bērniem glābās bēgot – lielisks veids, kā iestādēm panākt savu. Viņš piemin, kā divi mikroautobusi ar bērniem tika aizturēti uz automaģistrāles. Aizvestie zīdaiņi un bērni nav atdoti to vecākiem. Gregs saka, ka tā ir cilvēku nolaupīšana. Viņš atgādina, ka netika atklāti nekādi bērniem nodarīti kaitējumi, kā arī nekas tāds, ko varētu izmantot pret Toniju tiesā. Tie, kas ir pret šo kalpošanu, zināja, ka tādā veidā iespējams to iznīcināt. Gregs tad jautā, vai viņi dzīvo Gestapo valstī. Gregs saka, ka pāridarītāju nodoms bija apturēt šīs kalpošanas darbu, lai apturētu Tonija kritiku, kas vērsa pret Vatikānu, un iegūt visu Tonija īpašumu un naudu. Gregs jautā: „Kāpēc viņi neatņēmu visu naudu Vatikānam par visu to, ko viņi ir nodarījuši?” Par šo jautājumu tika uzsāktatiesvedība, kurā pasludināja, ka „Vatikāns nenodarbojas ar biznesu Amerikā”. Kalpošanas sagraušanas mēģinājumu rezultātā izklīdēja cilvēkus, kas sastādīja, drukāja un izplatīja literatūru, un katru nedēļu turpināja kalpošanas darbu pilsētās viscaur ASV, personīgi izplatot un izsūtot literatūru. Gregs apraksta šo literatūru kā tematu, par kuru viņš runā savā šovā – Vatikāna ietekme pār mūsu reliģijas brīvību un valdību, un ikviena pārliecināšana ticībai, ka viņējā ir vienīgā patiesā baznīca. Pats Vatikāns ir visīstākais kults! Gregs norāda, ka vecākiem bija jāpieņem smags lēmums – atstāt kalpošanu

vai pazaudēt bērnus līdz ar vecāku tiesībām. Tas, ka šāds lēmums bērniem un vecākiem radīja izmisumu, ir maigi sacīts. Vēlāk bērniem tika pilnībā izskalotas smadzenes, lai tie kļūtu naidīgi pret pašu vecākiem un ienīstu gan tos, gan kādreiz iemīļoto baznīcu.

Tonijs no cietuma kameras uzdod šādu jautājumu: „Kad ir neapgāžami pierādījumi par bērnu ļaunprātīgu izmantošanu katoļu kultā, kādēļ bērni netiek atturēti no došanās uz viņu skolām, baznīcām, viņu bērnu namiem, klosteriem, utt.? Kāpēc katoļticīgajiem vecākiem, kas katru dienu sūta savus bērnus uz šo bērnu ļaunprātīgi izmantojošo kultu, nav atsauktas vecāku tiesības un viņu bērni nav atņemti?”

Gregs stāsta, ka viņa māte nomira no leukēmijas, kad viņa priekšlaicīgi dzimušais mazais brālis bija 6 mēnešus vecs, un kā viņa tētim bija sakrājušies nenomaksāti parādi. Netālu no viņu dzīvesvietas atradās katoļu pārvaldīts bērnu nams, kuram ik pa laikam pievienojās jauni bērni.

Pārstāvis viņus apciemoja, bet tā vietā, lai piedāvātu palīdzību Grega tētim, viņš gribēja atņemt viņa tēvam bērnus un tos ievietot katoļu draudzes bērnu namā. Grega tēvs sagrāba pārstāvi un trieca viņu pret sienu, tad nolamāja to un izmeta uz ielas. Gregs teica: „Es pret Vatikānu jūtos tāpat. Iesperiet viņiem pa pakaļu un izmetiet no savas mājas. Tieši tā darīja mans tētis un mēs uzaugām ļoti veselīgi un laimīgi, un mans brālis tagad ir ļoti veiksmīgs uzņēmējs.” Viņa tētis apzvērēja vairs nekad nespert kāju katoļu baznīcā un turēja savu vārdu. Pie tam viņš nesūtīja viņa (Grega) brāli katoļu skolā. Tēvs prasīja Grega piekrišanu, lai izņemtu viņu no katoļu skolas, bet Gregs lūdzās atļauju palikt skolā, jo tur bija viņa draugi un viņš tikko bija zaudējis māti.

Raidījuma otrajā daļā Gregs piemin cietumus, kuros uzturējies Tonijs, un kā tie pārskata visu saziņu un kā tiek rīkoti apmeklējumi; nekas nepaliek privāts. Valdība samaksāja ASV Kultu uzraudzības tīklam vairāk nekā 5000 dolāru par katru no trim personām, kas liecināja pret Toniju, intensīvai divu nedēļu pārprogrammēšanai ārpus pilsētas vietā, ko sauc par Velspringas sanatoriju. Valdība apmaksāja biļetes turp un atpakaļ, kā arī samaksāja 1500 dolārus par viena liecinieces bērna uzraudzību, kamēr māte apmeklēja konsultāciju. Viņi maksāja lieciniekiem, apmaksājot to rēķinus, kurus tie konsultāciju dēļ nevarēja nomaksāt, piemēram, par auto apdrošināšanu, u.c. Bijušais sanatorijas vadītājs Pols Martins personīgi strādāja ar šiem lieciniekiem. Tas notika 2008. gada decembrī, un neilgi pēc tam Martina kungs saslima, viņam tika diagnosticēta leukēmija un viņš nomira dažus mēnešus vēlāk.

Kādreiz Velspringas sanatorijā pārprogrammēto sniegtās liecības tiesa neņēma vērā. Tikmēr, ja kāds no aizstāvības pat uzrunā liecinieku, viņš var tikt apsūdzēts liecinieka ietekmēšanā. Tajā pašā laikā valdība drīkst sūtīt lieciniekus uz šo vietu pārprogrammēšanai. Cilvēki var ieiet tajā ar neitrāliem uzskatiem, bet iznāk ļoti naidīgi noskaņoti. Tas ir šo lietu ietekmējošs, svarīgs punkts.

Gregs teica, ka Dorotija Karija apliecināja, ka TV pārraidē *Neatrisinātās mistērijas* melots, un ka Tonijs Alamo nav ļaunprātīgi izmantojis viņas meitu. Runa iet par 1991. gadu, kad Toniju mēģināja apsūdzēt tādā pašā veidā, kā tagad, tikai neveiksmīgi. Gregs nolasīja daļu no Dorotijas sacītā rakstā, kurā viņa atspēko Džima Grifina izvirzītās apsūdzības pret Toniju kā Kerisas ļaunprātīgu izmantotāju.

Gregs nolasīja no Britu Kolumbijas draudzes *Protestantu Misijas* izdevums raksta, ka kalpošanas brāļi devās uz Kanādu un izplatīja lūgšanu literatūru laikā, kad pāvestam Jānim Pāvīlam II tur bija plānota vizīte. Dienā, kad Pāvests ieradās, brāļus arestēja. Nekādas apsūdzības netika izvirzītas, nekādi paskaidrojumi sniegti, tomēr viņus paturēja cietumā līdz dienai, kad pāvests atstāja Kanādu, un tad atbrīvoja bez jebkādiem paskaidrojumiem vai atvainošanās. Gregs piebilst, ka raksta autors ir pārliecināts par to, ka Tonija Alamo atkārtotās ieslodzīšanas patiesais iemesls ir Romas katoļu atmaskojošas literatūras izplatīšana. Varas iestādes mēģina izmantot viltus lieciniekus. Ja tās ir tik noraizējušās par bērnu pakļaušanu fiziskai un seksuālai izmantošanai, kāpēc tās neslēdz visas Romas katoļu pārvaldītās iestādes, balstoties uz pierādītiem faktiem par tūkstošiem (Gregs piebilst, ka gadu gaitā simtiem tūkstošu, miljoniem) bērnu, kas cietuši no seksuālas un fiziskas izmantošanas, tikuši mocīti un pat nogalināti, un to paveikuši celibātu ievērojoši priesteri? Viņš jautā: „Cik bieži

jūs dzirdat par priesteriem, kurus cietušās personas apsūdz par izvarošanu un varmācību, gaidot taisnīgumu, lai pēcāk uzzinātu, ka šie izvirtuļi ir slepeni pārcelti uz citu klosteri vai baznīcu, lai viņi varētu turpināt savas zvērības cituviet? Kur ir taisnīgums? Kā tas nākas, ka katoļu vecāki, kuri zina par neskaitāmajiem gadījumiem, kuros priesteri seksuāli izmantojuši bērnus, turpina sūtīt savus bērnus pie šiem seksuāli izvirtušajiem pedofiliem? Kur ir viņu dabas dotā rūpju izjūta? Vai tā nav nolaidība? Viņi zina par pedofiliju un laikrakstos par to var izlasīt katru dienu. Kāpēc varas iestādes neraizējas par šo visaptverošo seksuālo vardarbību pret bērniem? Pastāv dubultstandarts – Romai viens un pārējai pasaulei cits –, kā tas novērojams Tonija Alamo stāstā.”

Gregs nolasa kāda vīrieša, Šeina, ierakstu 2009. gadā, kurā viņš ASV valsts aizsardzības iestādes sauc par cilvēku ciešanas iestādēm. Viņš raksta, ka šīs iestādes nozagušas 35 bērnus, apcietinājušas Toniju Alamo un tādā veidā faktiski sūdz tiesā Bībeli. Alamo kalpošana nav kults vai sekta, bet gan mierpilna, Bībelei ticoša kristiešu kopiena, kas aktīvi sludina Bībeli visā pasaulē. Nožēlojamais iemesls, kāpēc tiesnesis lika atņemt šos bērnus to vecākiem, ir tāds, ka bērni nav bijuši vakcinēti un nav bijuši reģistrēti valdībā kā mājās skoloti. Tad Gregs min, ka vakcīnā, iespējams, ir ielikts Ebolas vīruss, tāpēc labāk izvairīties no vakcinācijām un gripas vakcīnām. Esot bijuši mēģinājumi slēgt dažas pret vakcinēšanos sludinošas mājas lapas. Pēc Šeina domām, nolaupīšanu īstais iemesls ir Alamo kalpošanas sludināšana – „LIELĀ BĀBELE, VISAS ZEMES NETIKĻU UN NEGANTĪBU MĀTE” (Atklāsmes 17: 5).

Gregs saka, ka Toniju tvarstīja vienīgi tāpēc, ka viņš ir ļoti veiksmīgs. Viņa kalpošana ir ļoti populāra un viņa vēstījums sasniedza tūkstošiem un simtiem tūkstošu cilvēku. Ja viņš sēdētu mājās un sarunātos ar 20 cilvēkiem, iestādes ar viņu nebūtu noņēmušās, bet tās baidās no savu noslēpumu publiskošanas, tāpēc tamlīdzīga situācija ar Toniju ir izveidojusies. Vienīgais risinājums ir neticēt tam, ko dzirdat plašsaziņas līdzekļos par šo notikumu, jo tie neziņo par pielietotajiem spaidiem; tie daudz ko neatklāj. Toniju Alamo notiesāja un par to ziņoja tikai no prokuratūras viedokļa, un visi klausītāji beigās secina: „Viņš droši vien ir vainīgs.” Šādā veidā valdība, plašsaziņu līdzekļi un Vatikāns sastrādājas.